

Vydá sa Ana za hlasom srdca,
aj keď tým zradí svoju ríšu?

Amélie Wen Zhao

ČERVENÁ TIGRICA

Pokračovanie fantasy série *Krvavá dedička*

COO
BOO

Červená tigrice

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Amélie Wen Zhao

Červená tigrice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

Séria Krvavá dedička:

Krvavá dedička (1. diel)

Červená tigrica (2. diel)

Karmínová cisárovná (3. diel)

Amélie Wen Zhao

ČERVENÁ TIGRICA

Druhý diel série Krvavá dedička

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

COO
BOO

Amélie Wen Zhao: Red Tigress
Text copyright © 2021 by Amélie Wen Zhao
Jacket design by Micaela Alcaino © HarperCollins Publishers Ltd 2021
Jacket photographs © Shutterstock.com
Map illustrations copyright © 2020 by Virginia Allyn
Translation © Ivana Čingelová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

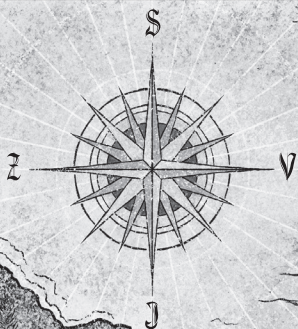
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2441-8
ISBN e-knihy 978-80-566-2619-1 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2620-7 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2618-4 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Amélie Wen Zhao: Red Tigress
Text copyright © 2021 by Amélie Wen Zhao
Jacket design by Micaela Alcaino © HarperCollins Publishers Ltd 2021
Jacket photographs © Shutterstock.com
Map illustrations copyright © 2020 by Virginia Allyn
Translation © Ivana Čingelová, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-566-2441-8

Sestričke Arielle

Tiché more

KEMEIRSKÁ
RÍŠA

Nefritová
cesta

ZAFÍROVÝ
PRÍSTAV

Modrá pevnosť

KRÁĽOVSTVÁ
AMORICKÝCH
OSTROVOV

BREGONSKÉ
KRÁĽOVSTVO

KRAZYASTSKÝ TROJUHOJNÍK

SYVERNSKÁ TAJGA

Prízračné vodopády

CYRILSKÁ
RÍŠA

Kyrov

Novo Mynsk

TIGRÍ
CHVOST

Bielovnie

ZLATOVDIE

DŽYVEKHSKÉ HORY

ARAMABISKÁ PŮŤ

NANOJISKÁ
KORUNA

1

Novo Mynsk páchol smrťou.

Tak to bolo vždy, ale Ramson Prešibanec v ňom vetril aj moc, korupciu, vraždenie a prežívanie, ktoré sa miešali do opojnej arómy prinášajúcej skazu ľudskej duši. Dnes sa to ničím nelíšilo, teda až na strašidelnú temnotu a tichú snehovú pokrývku.

Ramson rýchlymi, precíznymi krokmi prechádzal po úzkych uličkách svojho detstva. Naposledy tu bol s Anastacyou Mikhailovou počas Fyrva'snežu vo vile svojho bývalého pána. Od oslavy prvého snehu ubehlo len niečo vyššie mesiaca, ale teraz tento svet takmer nespoznával.

Len v priebehu štyroch týždňov sa z Novo Mynsku stalo mesto duchov, ktoré väčšina obyvateľov opustila pri úteku pred novým režimom. Ulice, na ktorých sa kedysi mihotali svetlá fakiel a ktoré sa hemžili ľuďmi obťažkanými šperkmi a búrlivými hýrivcami, vystriedali zatvorené výklady obchodov a prázdne okná. V oblastiach, kde sa gangy zvykli biť o zvyšky jedla, ulice posievali telá pokryté snehom, pod ktorým sa dalo zahliadnuť oblečenie či vytŕčajúca čižma, morbídne označenia hrobov.

Nebol to na ich ceste s Anou z jedného spustošeného mesta do druhého nevídaný výjav. Morganya od svojho nástupu na trón ovládla veľkú časť severnej Cyrilie. Z novín a potrhaných plagátov v opustených dedinách sa Ramson a Ana dozvedeli o Cisárskej inkvizícii, veľkom prenasledovaní nespriaznených, ktorí boli obvinení z akéhokoľvek napojenia na obchod so spriaznenými. Cisárska inkvizícia pod vedením spriaznených neskonale oddaných cisárovnej definovala Morganyinu vládu.

Juh však Morganyinmu silnejúcemu zovretiu unikal – vrátane Zlatovodia. Keďže to bolo jedno z posledných slobodných útočísk pre spriaznených aj nespriaznených, Červenoplášte si podľa Any založili základňu v ňom. Ana sa tam vydala, aby sa spolu s Červenoplášťami pustila do odboja.

A práve tam, ako si Ramson pomaly uvedomoval, sa mohol pokúsiť vybojovať si niečo pripomínajúce život, keď sa toto všetko skončí. Kedysi býval správcom prístavu a pod vládou svojho bývalého pána Alarica Kerlana vybudoval mesto, v ktorom sa to hmýrilo obchodom, zločinom a nelegálnymi sieťami, miesto, o ktorom sníval, že jedného dňa bude patriť jemu.

Ane vyslovene nepovedal, kam dnes večer ide, pretože to nebola *vyslovene* súčasť jej – ich – misie. Cítil tiché volanie tohto miesta, len čo vstúpil do Novo Mynsku, ťahalo ho tam tajomné puto, ktoré sa mu ešte celkom nepodarilo preťať.

Prišiel sám pre seba zistiť, čo sa stalo s Alaricom Kerlanom a Rádóm konvalinky. A chcel dať zbohom rozorvaným troskám svojej minulosti, raz a navždy, kým sa uberie po inej životnej ceste.

Búšenie čerstvo naostrenej mizerikordie o jeho bok náhle stíchlo, keď zašiel za posledný roh a spomalil. Uvedomil si, že je za ostrý nôž za pásom zrazu vďačný.

Kerlanova vila stála osamotená uprostred zasneženej ulice, napoly zasypaná snehom, so široko zívajúcimi otlčenými zlatými bránami. Zmizli rady strážcov v uniformách, zmizli kryštálové lampy vrhajúce kruhy svetla na bohaté trávniky, zmizli rozžiarené okná planúce v temných nociach.

Ramson priložil ruku v koženej rukavici na zničené tyče brány a zaváhal.

Ešte aj teraz v ňom pohľad na Kerlanovu vilu vyvolával vír zmätených emócií. Na tomto mieste spoznal bolesť – neuveriteľnú bolesť, ktorú mal na tele stále vypálenú v podobe značky Rádu konvalinky. Zažil tu rozkvet, vybrúsený hladom a strachom, hnaný vedomím, že v snahe o prežitie urobí čokoľvek, čo bude treba. A zakúsil tu šťastie, prchavé ako výbuchy farby na sivých ríšskych oblohách, v krvavých paktach a vydobytých výsadách, za ktoré počas toho, ako upevňoval vládu Alarica Kerlana, zaplatili životom iní ľudia.

Cestou po zasneženej ceste mu srdce búšilo až v krku. Keď dorazil k vile, videl, že jedna z rúčok na obrovských dvojitých mahagónových dverách je rozbitá a druhá vyzera, akoby ju niekto odpílil zúbkovanou čepeľou. Keď dvere otvoril a vošiel dnu, do vily, ktorá naširoko zívala ako tmavá tichá pasca, drevo zavrzgalo.

Kerlanova vila bola zmrzačená. Na mramorových stenách chýbali maľby v zlatých rámoch a lazuritové vázy zmizli spolu s mnohými ďalšími, podľa Kerlana „exotickými“ vecami. Niekto roztrieštil sklenený strop a jeden z kryštálových lustrov sa zrútil doprostred plesovej sály, kde sa kopa skla a kryštálu ligotala v mesačnom svetle. Chodby pokrýval snehový poprašok a Ramsonov dych sa pred ním v teplote pod nulou menil na paru.

Keď zahol za roh a takmer sa potkol o mŕtveho muža, okamžite spozornel.

Telo pokrýval sneh – rozoznal len rukáv, z ktorého vytŕčala sčernená ruka. Ramson si kľakol k mŕtvole a odhrnul čerstvo napadaný sneh, aby odhalil mužovu ľavú ruku. Presne ako čakal – muž mal na vnútornej strane ľavého zápästia vytetovanú konvalinku.

Bol to člen Rádu.

Ramson namiesto strachu, smútku či dokonca ľútosti preskúmal zamrznutú ruku s chladným záujmom. Pravidelne sčernená pokožka svedčila o vnútornom krvácaní. Vyššie na predlaktí mal kožu opuchnutú po vyrážke.

Otrávil ho.

Ramson odhrnul ďalší sneh a odhalil tvár mŕtveho muža.

Bola bolestivo skrútená, pokrytá ohavnými fialovými modrinami a časom prepadnutá, no v chlade dokonale zachovaná. Ramson na ňu ešte niekoľko sekúnd hľadel, kým došiel k záveru, že toho muža nepoznal. Bola to mŕtvola nízko postaveného pešiaka, nuly, ktorá tu zhnije, keď si zima vezme svoj sneh so sebou.

A hoci ich spoločný pán nebol nikde na dohľad, Ramsona zaplavili prízračné ozveny jeho hlasu.

Zomrieš neznámy a zabudnutý a tvoje bezmenné telo zhnije v spláškoch Hrádzí.

Ramson sa prudko postavil, šepot sa vytratil, keď jeho zmysly zaujalo niečo iné.

Jedným pohybom vytiahol čepeľ, švihol rukou a zvrtol sa.

Vydesený výkrik – jeho čepeľ sa stretla s mäkkým telom, odhaleným krkom. A... s dlhými vlnitými vlasmi.

Ramson zovrel v pästi za hrst' prameňov a vtiahol narušiť telo tvár do mesačného svetla. Jeho obavy vystriedalo pre-

kvapenie. „Olyuša,“ hlesol, keď sa žena v jeho zovretí vzpierała. „Do všetkých pekiel.“

„Pusti ma,“ vyhrýkla, ale Ramson si ju len pritiahol bližšie a priložil mizerikordiu k jej jemnému krku.

„Ani náhodou,“ odvetil. Došľaka, neplánoval tu na niekoho naraziť – ale ako Ramson Prešibanec dobre vedel, veci šli málokedy podľa plánu. „Mal som vedieť, že je to tvoje dielo. Ľuľkovec?“

„Oleander,“ zachripela. „Vyšiel si z cviku, Prešibanec.“

„Pokús sa o niečo a uvidíme, či som vyšiel z cviku s čepeľou.“

Olyušu spoznal ako spriaznenú pracujúcu v Ohrádke, špecializujúcu sa na jedy a ihly s otrávenými špičkami. A hoci to nevedela, využil ju pri zjednávaní s Bogdanom, priateľským, no hlúpym Pánom Ohrádky, neslávne známeho podniku, kde pod taktovkou Alarica Kerlana vystupovali zadĺžení spriaznení.

Jej prítomnosť medzi zasneženými mŕtvolami so znakmi otravy... Ramson mal tušenie, že bol veľmi blízko k odhaleniu pravdy o tom, čo sa stalo s Rádcom.

Olyuša zasyčala, ale cítil, ako pod čepeľou prehltna. „Tak sa možno obaja pridáme k mŕtvolám pri našich nohách,“ zaškľabila sa. „Pusti ma. Neprišla som ťa sem zabiť.“

„Tak *prečo* si sem prišla?“ spýtal sa Ramson priateľsky, pričom jej zaboril čepeľ do kože tak, aby to bolo nepríjemné, no aby ju neporezal.

„Prišla som ťa varovať. Kerlan ťa chce mŕtveho a vypísal na tvoju hlavu vysokú odmenu. Zrejme ti ide po krku celý Rád, Prešibanec.“ Odmlčala sa. „Alebo to, čo z neho ostalo.“

Zdvihol zrak, vnútri sa mu napla nič obozretnosti. Pred nimi aj za nimi sa tiahli prázdne chodby. „A *prečo* by si ma

chcela varovať? Sme z toho istého cesta, Olyuša, takže ma ušetri predstieranania, že to robíš z dobrého srdca.“

„Pretože ťa potrebujem.“ Jej britký tón pri jej nasledujúcich slovách podfarbilo zúfalstvo. „Bogdan zmizol.“

To bola pre Ramsona novinka. „Ako to myslíš?“

Tých zopár ráz, čo sa s Olyušou stretol po jej pobyte Ohrádke, hovorila ticho, vyvaľovala nevinné očičká a tisla sa k Bogdanovmu zlatom vyšívanému rukávu. Pán Ohrádky ju zachránil pred doživotným vystupovaním na základe zmluvy, ktorú bola donútená podpísať – a oženil sa s ňou. Bol to Ramson, kto pomohol sfalšovať Kerlanove účtovné knihy tak, že na to Kerlan nikdy neprišiel.

„Stratil sa. Preto som sem za tebou prišla.“ Olyušino hrdlo sa pod jeho čepelou chvelo. „Pusti ma a môžem ti to vysvetliť.“

Čiže od neho predsa len niečo potrebovala. Ramson v momente zmenil taktiku. „Takže pakt,“ vyhlásil. „Vieš, že nikdy nedávam bez toho, aby som si niečo vzal, Olyuša.“

„Dobre,“ odsekla, on odstúpil a odtlačil ju od seba dosť na to, aby sa ocitol mimo dosahu ihiel alebo iných otrávených ostrých predmetov, ktoré by mohla skúsiť použiť. Vystrela sa, pošúchala si krk a on si všimol, že keď si prehodila kadere dozadu, triasli sa jej ruky. Zrazu vyzerala zababušená vo vyblednutom kabáte pokrytom vrstvou sivoty tak drobne. Ramson si spomínal, ako sa kedysi obliekala do najvyberanejších kožušín a hodvábu, vo vlasoch sa jej ligotali perly, keď otočila hlavu a zasmiala sa.

Poklepkal mizerikordiou o mramorovú podlahu. Tupo zadunela. „Môžeš začať tým, že mi povieš, čo sa stalo s Rádcom,“ vyzval ju. „Čo si myslela tým *čo z neho ostalo*.“

Olyuša potiahla nosom. „Zabudla som, ako dlho si bol preč, Prešibanec. Keď Morganya prevzala trón, Kerlan ma

donútil zabiť všetkých, ktorí boli zapletení do obchodovania s ľuďmi. Rozhodol sa zbaviť zo strachu pred Inkvizíciou dôkazu, že sa to vôbec niekedy dialo.“ V jej očiach sa zablysko. „Potom s hŕstkou najvyššie postavených členov Rádu odišiel. Rozhodol sa presmerovať svoju pozornosť na nový pakt s Bregonom.“

Ramsonom sa pri mene jeho rodného kráľovstva prevalila vlna šoku, no predsa pri tej správe nastražil uši. „Aký pakt? A prečo Bregon?“

„Povedal, že pracuje na niečom, čo má súvis so spriaznenými. Okrem toho nič neviem. Zrejme chcel ujsť Cisárskej inkvizícii a cisárovninej čistke obchodníkov so spriaznenými.“

Ramson tú informáciu chvíľu spracovával. Morganya si kedysi najala Kerlana na nájomnú vraždu – aby zabil korunného princa, Aninho brata –, ale po korunovácií sa s fanatickým zápalom pustila do boja s priekupníkmi. Ku Kerlanovi sa to pravdepodobne – tak ako vždy – dostalo o niečo skôr, a tak sa otočil a ušiel. A teraz sa chystal založiť nové zločinecké impérium... v Bregone.

Tá časť nedávala zmysel. V Bregone sa o spriaznených – magen, ako ich volali – nikdy veľmi nezaujímali, a ak Ramsonovi slúžila pamäť, zväčša ich nechávali na pokoji a nevyhľadávali. „A ako si sa o tom dozvedela?“

„Tak,“ odvetila Olyuša, „že Bogdana vzal so sebou. Neozval sa mi už celé týždne.“

Jej hlas stíchol, veľké oči sa v tme mokro leskli. Ramson to konečne pochopil. „Chceš, aby som ti ho pomohol nájsť.“

„Sľúbil, že táto práca nebude trvať dlho. Povedal mi, že sa do mesiaca vráti.“ Olyuša prehltila. „Myslím... že sa niečo pokazilo.“

Nemal v pláne riešiť niečo také – prišiel sem len zo zvyku, zistiť, čo sa stalo s Rádom a jeho bývalým pánom. Možno mal naozaj radšej nechať vlky spať.

Ramson sa otočil na odchod. „Rád by som ti pomohol, Olyuša, vážne,“ povedal, „ale keďže Kerlan chce moju hlavu, myslím, že mám na práci...“

„Je v Zlatovodí.“ Pri tých slovách stuhol, zarazil sa. Pomaly sa znova otočil tvárou k nej. Pozorne ho sledovala a pri jeho reakcii pokračovala: „Povedal Bogdanovi, že ho znova prevezme pod svoju kontrolu, že začne s obnovou tam. Nepochybne pomocou obchodných trás s Bregonom, ktoré si založil.“

Žilami sa mu rozlial tekutý chlad a všetky plány, ktoré posledných pár týždňov snoval, sa pred ním zrazu rozplynuli ako dym. Zlatovodie bolo kľúčom k všetkým vyhliadkam do budúcnosti, ktorú si vysníval.

Ibaže Kerlan tam dorazil skôr.

Počul Olyušu rozprávať, akoby bola veľmi ďaleko. „Myslela som si, že ťa to zaujme. Tu je môj návrh: spojenectvo, aby sme Alarica Kerlana raz a navždy zvrhli. Nájdi jeho, nájdi Bogdana a priveď mi môjho manžela domov. A na oplátku ti poskytnem svoju ochranu. Budem ti kryť chrbát na strane nepriateľa. Nech ťa bude hľadať ktokoľvek z Rádu, dostanem sa k nemu prvá.“

Ramson sa nad tým mlčky zamyslel, v myšlienkach už predbiehal, splietal situácie a možnosti, zvažoval plusy a mínusy. Chcel na Kerlana zabudnúť, nechať Rád zmiznúť spolu s časťou svojej minulosti, ktorej sa túžil zbaviť – ale zdalo sa, že ona si našla jeho.

A Kerlan sa prevzatím Zlatovodia zmocnil ich najcennejšieho majetku a zahnal Ramsona do kúta.

Cez rozbité okná dopadalo na podlahu mesačné svetlo. Ramson ešte aj v prázdnom dome cítil, ako sa nad ním prítomnosť jeho bývalého pána týči ako chladný tieň.

Pre Kerlana to celé bola iba hra. Na ťahu bol Ramson.

Už ho nebavilo hrať pešiaka.

„No?“ počul, ako sa napokon spýtala Olyuša. „Uzavrieme pakt?“

„Láka ma povedať áno,“ odvetil. „Ale nečakaj, že si naň podáme ruky.“ Triky, čo skrývala v rukávoch, už mal možnosť zočít' – ako aj jedna kvapka jej jedu dokázala človeka úplne paralyzovať.

Olyuša sa usmiala, no nie očami. „Od začiatku som vedela, že Bogdana nezachrániš z dobroty srdca, ale len pokiaľ z toho niečo budeš mať. Zdá sa, že som mala pravdu.“

„Som naozaj taký predvídateľný?“

Olyuša pokrčila plecami. „Kto som, aby som tvrdila, že ťa poznám dobre, Prešibanec,“ prehodila a rypla si za jeden z nechťov, „ale Bogdan a ja by sme neprežili v Kerlanovom Ráde až doteraz, keby sa o nás niekto nestaral. Samozrejme, že si to mohol robiť preto, aby si si zaistil poistku... ale myslím, že napriek všetkému si svojím vlastným príšerným spôsobom v srdci dobrák.“

Tie slová v ňom vyvolali ozvenu spomienky. Dievča stojace v ľahko padajúcom snehu prichádzajúcej zimy, s očami žiarivejšími ako mesiac. *Môžeš byť dobrý. Rozhodni sa správne, Ramson.*

Zo spomienky ho vytrhol Olyušin hlas. „Kým sa rozdelíme, mám pre teba ešte jeden dar,“ povedala. „Poznám v Zlatovodí istú osobu. Kerlan si ju najal na niekoľko prepráv tovaru, konkrétne do Bregonu. Bude vedieť viac.“

Ramson si pozorne vypočul meno, ktoré mu Olyuša prezradila. Nič mu nehovorilo, čo ho prekvapilo. Možno malo

Zlatovodie stále svoje tajomstvá, ktoré hlboko v jeho pieskoch schoval muž, ktorý spravil z Ramsona človeka, akým býval. Človeka, akým stále bol.

Bolo načase, aby Ramson vykročil vlastnou cestou.

Otočil sa a rozlúčil sa s Olyušou ťuknutím prstov o klo-búk. „Bolo mi ctou, Olyuša,“ povedal. „Do ničoho sa nenamoč a sústreď sa na vraždenie našich bývalých kolegov. Keď skončíš, budem aj s tým tvojím hlúpym manželom späť.“

Počul jej hrdelný smiech, ktorý prehlušil dupot jeho čižiem, keď odchádzal. „Nejaký čas to s tebou ešte nevzdám, Prešibane.“ Odmlčala sa a potom: „Keď nájdeš Kerlana, sľúb mi, že ho odo mňa pozdravíš.“

„Nič nesľubujem,“ odvetil Ramson. „Potom to totiž nemožím porušiť.“

No už pri tých slovách cítil, ako ho v hĺbke srdca reže ostrá prísaha.

Jonah mu kedysi povedal, aby žil pre seba. *Ide o to, Ramson,* povedal, z havraních očí mu už v dvanástich rokoch sršali nečakaná inteligencia a múdrosť, *že môžeš dosiahnuť čokoľvek, ale ak je to pre niekoho iného, nemá to cenu.*

No keď Ramson kráčal snehom a za ním sa týčila Kerlanova vila s oknami sľaby prázdne oči a so zničenými dverami pripomínajúcimi zívajúce ústa, uvedomil si, že jeho cesta vpred je stále mimo dosahu, že ho od nej delí tieň, ktorý je s každým jeho krokom väčší a zreteľnejší.

Alaric Kerlan predstavoval všetko, čo sa mu protivilo na sebe samom, na jeho živote a na tomto svete. Pokiaľ bude Kerlan nažive, nikdy nebude slobodný.

A ak teraz Kerlan v Zlatovodí pomocou obchodných ciest s Bregonom, ktoré Ramson vybuďoval, zakladal nové zločinc-

ké impérium, bol prekážkou, ktorá stála v ceste k záblesku budúcnosti, v ktorú Ramson dúfal.

Budúcnosti, v ktorej chcel spolu s Anou založiť na juhu odbojové hnutie a potom si nájsť aký-taký život, keď vojnu vyhrajú.

Ramson naklonil hlavu k bezhviezdnej oblohe, a keď prehovoril, jeho dych sa pred ním zmenil na obláčik pary. „Nájdem si svoju vlastnú cestu, Jonah,“ povedal nahlas. „Ale najprv dosiahnem Alarica Kerlana. A zabijem ho.“

2

Nad Novo Mynskom zadržovala dych zima a Anastacya Mikhailová, zahalená tichom ostrým ako britva, hľadala v uliciach krv. Tu a tam jej spriaznenosť narazila na jej sotva badateľné stopy: frkanec vsakujúci do zeme ako farba, vyblednutá šmuha odtlačku ruky na zničenej pouličnej lampe.

Nečakala, že sa ešte niekedy vráti na toto miesto, kde na vlastnej koži okúsila stratu a videla krutosť svojej ríše. Ale pred niekoľkými týždňami, na úteku po tom, ako ju Morganya takmer zabila, Ana poslala svojmu starému priateľovi Yurimu, vodcovi Červenoplášťov, snehojastraba so žiadosťou o stretnutie.

Odpoveď dorazila, zašifrovaná, pre prípad, že by ju niekto zachytil. *Čakaj o deviatej hodine dvadsiateho siesteho dňa prvého mesiaca zimy na mieste, kde sme sa stretli naposledy. Hľadaj môj kontakt v tieňoch.*

Iba v priebehu mesiaca ostala z Novo Mynsku len schránka toho, čím býval, keď sa tu s Yurim stretli. Po bohatých ľuďoch, ktorí ušli pred Morganyinou vládou na juh, ostali prázdne dače. Tí zvyšní sa zdržiavali vnútri, a keď Ana prechádzala okolo, ich krv sa za tenkými stenami slabo mihotala.

Nebol to nevídaný pohľad.

Na cestách počas uplynulých pár týždňov s Ramsonom mnohokrát narazili na prázdne mestá, kde cez rozbité okná a polozadebnené obchody hvízdal vietor. Z pohľadov na oznamy a letáky roztrúsené po uliciach si poskladali, ako si Morganya predstavuje svoj nový režim.

Novokorunovaná cisárovná Morganya Mikhailovná vládne spravodlivo a Reformy cisárskeho dvora vedú Cyriliu do novej éry, hlásal jeden z nadpisov, zatiaľ čo iné oznamovali: Povinná registrácia nespriaznených, identifikačné doklady je nutné neustále nosiť so sebou.

Morganya pomaly, no isto, prevracala osudy spriaznených a nespriaznených. Ale detaily Ana zatiaľ nepoznala.

Keď zahla za ďalší roh, prudko sa nadýchla. Ustrnula.

Na mieste, kde kedysi stála Ohrádka, ostala len obhorená kostra budovy. Groteskná napodobenina cyrilskej katedrály zhorela dočierna, vitrážové okná, ktoré kedysi vyobrazovali sporo odeté ženy, boli rozbité. Ostali po nich len zívajúce diery pripomínajúce prázdne očné jamky, zívajúce zo zdevastovanej tváre.

Bolo ťažké predstaviť si Ohrádku v podobe, ktorú mala pred niečo vyše mesiacom, keď sa stretli s Yurim uprostred manéže obchodníkov so spriaznenými: búrlivej, plnej krútiacich sa tiel a teplého, štipľavého pachu potu a sladkých parfumov. Pozlátané mahagónové dvere boli teraz rozbité. Keď vošla dnu, pod čižmami jej praskali trosky a jej kroky sa v tichu hlasno ozývali. Koráľkové závesy posievali podlahu ako perly z roztrhnutého náhrdelníka a dvojsedačky boli prevrátené a vyliezala z nich výplň.

Ana zdvihla svoju spriaznenosť ako fakľu, vycítila obrysy miesta skrz frkance krvi na stenách a schodoch vedúcich do miestnosti pod zemou.

Pozvoľna si začala všímať osamelé mihotanie niekde dole.
Jej kontakt.

Rukou v rukavici vytiahla žiarogúľu z vnútorného vrecka nového pláštá – tentoraz tmavočerveného, farby krvi. Vybrala si ho v odľahlej dedine, keď sa výnimočne rozhodla, že si dopraje niečo pekné.

Potriasla ňou. Chemikálie vnútri zahrkali a v priebehu pár sekúnd s praskaním vzplanul malý, neochvejný oheň, ktorý ožiaril jej okolie.

So žiarogúľou pred sebou prešla dole schodmi a po dlhej chodbe, ktorá viedla do sály. Jej spriaznenosť sa napla, naladila sa na mihotanie krvi, ktoré bolo každým krokom bližšie.

Vošla do miestnosti, ktorá len pred pár týždňami žila svetlom fakiel, smiechom a dunením bubnov.

Divadelná kupola teraz pripomínala cintorín. Podlahu pokrývali kúsky rozbitých stĺpov. Hodváb a stuhy, ktorými kedysi boli omotané, napoly zasypali trosky. Steny boli miestami obhorené a ľudia prevrátili sochy božstiev, ktoré zvykli sledovať javisko. Keď našľapovala po miestnosti, hľadela na ňu utrápená kamenná tvár.

Zastala pred javiskom. Stále ho posievali kvety a stopy po živloch, ktoré boli použité pri vystúpení pred jeho zničením. Sklo napustené čiernokameňom, ktoré May rozbila, sa ligotalo ako sneh. Nikto sa neobťažoval poupratovať. Kerlan to tu po rebélii musel nechať takto.

Na okamih jej myslou preletel záblesk spomienky a zbadala na javisku dievčatko, ktoré prinavracia život kvetu. Dievčatko zdvihlo zrak, oči farby oceána mu žiarili, okolo tváre malo jemnú spleť vlasov.

Sme len prach a hviezdy.

Ana sa prudko odvrátila. Hlboko v hrudi ju pálili slzy.

Ale bolo tu niečo ďalšie. V prívale pocitov takmer – *takmer* – prehliadla záblesk pohybu na okrajoch svojej spriaznenosti.

Svetlo jej žiarogule náhle zmizlo, sála sa ponorila do temnoty.

Ana počula vlastný dych, trhavé údery svojho srdca... a tichučké šuchnutie niekde za troskami javiska. Potriasla žiarogulou – chemikálie zahrkali, sklo bolo teplé, akoby plameň stále horel... ale nevydával žiadne svetlo.

Cítila človeka stojaceho zhruba desať krokov od nej.

Ana sa prudko nadýchla. „Ukáž sa,“ prikázala.

V žiaroguli v jej prstoch zaiskrilo svetlo. A potom sa znova rozžiarilo a zalialo miestnosť.

Na javisku, pri soche plačúceho božstva, stál mladý muž. Zjavil sa náhle ako ilúzia a pri jeho uprenom pohľade mala silný pocit, že ho ani tak neosvetľuje svetlo, ako ho skôr obrysujú chýbajúce tieň.

„Ospravedlňujem sa, ak som ťa vystrašil.“ Hlas mal ladný, chladný, temný ako zamatovaná noc. „Je nutné, aby sme boli pri stretnutí s neznámymi ľuďmi nanajvýš opatrní.“

Prešla po ňom pohľadom, premýšľala, ako jej svetlo žiarogule zmizlo, sledovala tieň, ktoré ho halili ako plášť.

Hľadaj môj kontakt v tieňoch.

Takže spriaznený. Spriaznený s tieňmi.

„Som priateľka,“ odpovedala Ana, „Yuriho priateľka.“

„O tom silno pochybujem.“ Vykročil k nej, pod vyleštenými topánkami mu praskali trosky. Obrys sa zamihotal, jeho okraje oblizovali tieň, a keď sa priblížil, začínala rozoznávať jeho črty. Vyzeral zhruba v Ramsonovom veku, len o pár rokov starší od nej. Na čelo mu s ležérnou eleganciou padali atramentovočierne

vlasý lemujuce zarážajúco peknú tvár s rysmi ľudí z Amorických kráľovstiev. Bol odetý v bielej tunike so striebornými gombíkmi natesno zapnutými pri bledom krku. Vrtkosťou a eleganciou pripomínal princa z rozprávok.

Až na to, že v jeho očiach číhala divoká temnota.

Na okamih jej napadlo, či ho v detstve predali do ríše, tak ako jej priateľku Linn, tak ako May.

Mladík zastal na samom okraji javiska. Ľahko zoskočil dole. „Seyin, zástupca veliteľa.“

Tak *toto* bol zástupca veliteľa Červenoplášťov.

Ana si všimla, že sa neuklonil. Keďže bola odhodlaná ukázať mu náležitú slušnosť, sklonila hlavu. „Anastacya Mikhailová, dedička Cyrilskej ríše.“

Mala pocit, že Seyin na zlomok sekundy prižmúril oči, ale žmurkla a jeho tvár bola znova bezvýrazná. „Tak teda, meya dama,“ povedal a Ana si opäť všimla, že ju neoslovil náležitým titulom. „Som tu na žiadosť nášho veliteľa.“

Nájsť skrytý význam jeho slov bolo ľahké. *Nie som tu z vlastnej vôle.*

Všetky jeho slová, všetky pohyby boli zvolené zámerne a začínala pod jeho chladnou diplomatickosťou šípiť tiché nepriateľstvo.

Náhle jej napadlo, čo vlastne Yuri svojmu zástupcovi povedal, že to vyvolalo takú chladnú odmeranosť, s ktorou si ju prezeral.

Ubehol už viac ako mesiac, odkedy Yuriho videla naposledy u Shamaïry, keď sa ich cesty nakrátko pretli a potom sa znova rozišli.

Keď budeš pripravená, pošli snehojstraba do Zlatovodia, povedal jej. Z očí mu vtedy sálalo teplo.

Stretla sa s chladným temným pohľadom jeho zástupcu. Zmenilo sa niečo? „Ďakujem za tvoj čas,“ povedala. „Prejdem k veci. Som tu, aby som uzavrela spojenectvo s Červenoplášťami.“

Nasledovala odmlka a mala zvláštny pocit, že sa tiene okolo nej prehlbujú, pulzujú, akoby boli živé. Seyin ju nezaujate sledoval. „A prečo,“ povedal pomaly, „by Červenoplášte mali pristať na spojenectvo s tebou?“

Tá otázka ju prekvapila. Spojenectvo s Červenoplášťami jej po poslednom rozhovore s Yurim pripadalo len a len prirodzené.

Pozrela sa Seyinovi do očí. „Hovoril si s Yurim?“

„Áno,“ bolo všetko, čím Seyin odpovedal.

„Tak potom vieš, že bojujeme na tej istej strane, že chceme zosadiť Morganyu. Chcem svet, kde budú spriaznení aj nespriaznení v bezpečí.“ Jej dych sa v ľadovej hmle menil na paru. „Môžem Morganyu poraziť. Môžem znovu získať trón.“

Seyin spravil krok vpred a temnota sa stiahla. Zaplavilo ich strieborné jazero mesačného svetla. „Určite si uvedomuješ, že presne preto nie sme a nemôžeme byť spojencami.“

Tá veta jej vyrazila dych. „Nie, *nerozumiem* tomu. Nechcú predsa Červenoplášte rovný svet?“

Seyinov úsmev bol chladný. „Chcú.“

„Tak prečo...“

„Ale nie tvoj,“ prerušil ju Seyin s ligotom v očiach. „Povedz mi, v čom je rozdiel medzi tebou a Morganyou? Obe ste, koniec koncov, spriaznené cisárovné sľubujúce lepší svet pre svojich ľudí.“

Vzplanul v nej šok, ktorý okamžite nasledovalo znechutenie. Čo za hru to s ňou hral? „Seyin,“ povedala Ana, zatiaľ čo

sa snažila upokojiť. „Videl si vypálené dediny, zhorené mŕtvo-ly, stopu krvi za Morganyinými ľuďmi. Nebojuje za rovnosť. Používa násilie, aby prevrátila spoločenský poriadok ríše hore nohami a počas toho upevnila svoju vládu.“

„A nie je to presne to, čo spravíš aj ty, keď prevezmeš trón?“ Seyin bezstarostne pokrčil plecami, rozťahol ruky a potom ich zase spojil. „Vidím dve spriaznené bojujúce o trón, obe sľubujúce lepšiu budúcnosť zraniteľným a vykorisťovaným.“

Hruď jej oblizla horúca, spaľujúca zlosť. „Morganya *vraždí* nevinných...“

„Zbavuje nás tých, ktorí boli spojení s obchodom so spriaznenými a s ich vykorisťovaním.“

„A to nie je rovnosť ani sloboda! To je *masaker*.“

Seyinovi na perách zaihral pokrútený úsmev. „Ale nevravia nám dejiny presne to? Cesta k vláde je zaliata krvou. Smrťou tisícok nevinných. Aj Morganya nám sľúbila rovnosť a slobodu. V čom si taká iná, že by sme ťa mali podporiť? Si len dievča, ktoré v živote poznalo iba strieborné podnosy a zlaté koruny. Nevraví to nič o tom, či si schopná vládnuť.“

Oheň, ktorý v nej rástol, sa zamihotal a zhasol, až ostal len chlad.

„Vieš,“ pokračoval Seyin, „nejde mi o to, či budeš lepšia vládkyňa ty alebo Morganya, Anastacya.“ Strhla sa pri spôso-be, akým vyslovil jej meno, dominantne, akoby pred ním zra-zu stála nahá. „Ide mi o systém samotný. Posledný cisár a ten pred ním, a ten pred ním... všetci sľubovali ľuďom úžasné veci. No nechať vládcovi neobmedzenú moc znamená, že ľudí nič neochráni, ak ten vládca zlyhá.“ S vážnym výrazom rozťahol ruky. „Povedzme, že budeš milosrdná. Povedzme, že budeš veľkorysá a že budeš vládnuť spravodlivo. Čo sa stane, keď zo-

mrieš? Čo ďalší vládca alebo ten ďalší, alebo tí po ňom? Dokážeš zaručiť, že aj oni budú vládnuť zhovievavo a so zmyslom pre spravodlivosť, o ktorom tvrdíš, že ho máš?“

Ana sa snažila vymyslieť protiargument a uvedomila si, že žiadny nemá. Myslela na svoje prvé stretnutie s Cisárskymi hliadkami, ako sa k nej a May správali ako k zločincovi, ako na vlastné oči videla nerovnosť, ktorej jej otec umožnil, aby sa rozšírila v ich ríši ako choroba.

Celý ten čas chcela získať trón, pretože verila, že to všetko zmení, pretože s istotou väčšou ako jej vlastný život vedela, že prinesie do ríše spravodlivosť.

No predsa jej nikdy nenapadlo zamýšľať sa nad samotným systémom vládnutia. To, čo Seyin vravel... v tej chvíli to pre ňu bolo nemysliteľné.

„Vravíš, že budeš bojovať proti cisárovnej Morganyi,“ pokračoval Seyin ticho. „Vravíš, že si želáš vytvoriť spravodlivý svet pod vládou monarchie. No je to samotná monarchia, v čom je chyba. Ľudia – spriaznení aj nespriaznení – trpeli pod teóriou o zhovievavom vládcovi už prídlho. Prišiel čas, aby sme aj my mali slovo v tom, ako sa vládne našim životom.“ Seyin rozťahol ruky. „Budúcnosť je v rukách ľudí. *Toto* je poslanie Červeno-plášťov.“

Mala pocit, akoby sa celý jej svet menil, akoby pred ňou ožívali náznaky, ktoré si predtým nevšimla. Yuri ju miloval, ale nikdy jej nič nesľúbil – ani trón, ani spojenectvo, ani spoločný cieľ. Upriamila k nemu a jeho revolúcii všetky svoje nádeje. V honbe za spravodlivosťou a rovnosťou nikdy nezastala, aby sa zamyslela, či vôbec kráčajú po tej istej ceste.

Ale zakúsila život privilegovanej aj utlačanej, bola princeznou aj spriaznenou. Určite by... „Nie som ako iní vládcovia,“

povedala ublížene. „Viem, aké to je byť spriaznenou, počuť, že si nežiaduci, vedieť, že ťa spoločnosť zatracuje. Videla som, čo sa deje slabým a zraniteľným v najtemnejších kútoch tejto ríše. Chcem zmeniť systém.“

„Jednoducho zmeniť systém nestačí,“ vyhlásil Seyin. „Potrebujeme systém *zničiť*.“ Odmlčal sa a spustil ruky, takmer ospravedlňujúco. „Ale dosť bolo veľkého politického filozofovania. Teraz už chápeš, prečo sa s tebou Červenoplášte nemôžu spojiť a ani sa nespoja. Si dedička monarchie, Anastacya. Si presný opak nášho hnutia.“

Spomenula si na chvíľu, ktorá jej teraz pripadala tak neuveriteľne vzdialene – keď stála v mesačnom svetle pri Syvernskej tajge a siluete mladíka s ohňom v srdci, ktorého poznala.

Červenoplášte boli jej jediný možný spojenec a Yuri bol jeden z mála ľudí, ktorých milovala – no v skutočnosti boli ďaleko od toho, aby bojovali na tej istej strane vojny.

Červenoplášťom šlo o revolúciu.

Jej šlo o trón.

Vlastne – nie. Práve teraz čelili hrozbe väčšej ako to, kto a ako vládol. V Morganyinom područí sa postupne ocitala celá ríša a bolo len otázkou času, kým sa v ňom ocitnú tiež a prídu o akúkoľvek možnosť vzdorovať.

Boli na tej istej strane, nateraz. Naučila sa, že nepriateľ jej nepriateľa je jej priateľ.

Yuri to pochopí. Najprv spolu zvrhnú Morganyu a potom sa popasujú so svojimi odlišnými názormi. Pretože, premýšľala Ana, ak sa nespoja teraz, nijaké *potom* nepríde.

V ten večer v Syvernskej tajge ju Yuri vyhládal a požiadal ju, aby sa vrátila. Povedal: *A nezabudni, že ťa ľúbim bez ohľadu na to, čo si vyberieš.*

Potrebovala sa porozprávať s ním. S jeho zástupcom iba strácala čas.

Vo víre myšlienok si zrazu všimla lačný výraz, ktorý sa Seyinovi vkradol na tvár. Ruky mal pri bokoch, položené na rukoväti dýky v puzdre.

„Monarchia musí zomrieť, Anastacya,“ povedal Seyin ticho.

Tiene okolo nich sa prehĺbili. Ane sa po chrbte preplazil chlad. Inštinktívne prebudila svoju spriaznenosť.

Seyin spravil krok vpred.

A potom sa v prázdnote zjavil ďalší plameň krvi. Rýchlo sa blížil.

Seyin šibol pohľadom k vstupu do kupoly, výraz na jeho tvári sa znova zmenil. Svetlo z Aninej žiarogule pohaslo, tieňe zadržali dych.

Ana sa otočila, spriaznenosť mala pripravenú.

Cez dvojité dvere kupoly vtrhla postava: dievča, vlasy strapaté, oči vyvalené. Mala tmavý plášť, ktorého vnútro sa červeno zablysko.

Seyin sa zamračil. „Yesenya.“

Takže ďalší Červenoplášť, pomyslela si Ana, keď sledovala, ako dievča zastalo zhruba desať krokov od nich. „Seyin,“ dychčalo. „Je tu Cisárska inkvizícia.“

Ane po chrbte prebehli zimomriavky. Odkedy bola na úteku, ušla z mnohých spustošených dedín – Cisárska inkvizícia nemala doraziť takto rýchlo.

„Pošli do terénu naše jednotky,“ prikázal Seyin. „Budeme sa držať bokom a pokračovať s prieskumom.“

Seyin hovoril britko, autoritatívne a Ana v tej chvíli pochopila, prečo si ho Yuri vybral za zástupcu veliteľa Červenopláš-

ťov. Nesúhlasila s ním, čo sa týkalo cesty vpred, ale nedalo sa pochybovať, že Seyin bol dobrý vodca.

Vodca, ktorý začal spriadať plán vychádzajúci z pochopenia, čo presne Morganya robí.

Ana ho sledovala, v duchu sa jej rodil plán. Až doteraz sa sústredila na prežívanie zo dňa na deň, na vyhýbanie sa Morganyiným jednotkám. Ale nemohla bojovať s nepriateľom, ktorého vôbec nepoznala.

Ak sa bude môcť porozprávať s Yurim, ak sa ho bude snažiť presvedčiť, že je vhodná vodkyňa do boja proti Morganyi... bude potrebovať poriadny plán.

A predtým, ako by povedal Ramson, sa bolo treba oboznámiť so situáciou. Urobiť si *prieskum*.

Seyin sa otočil k nej, oči mal čierne a nepreniknuteľné. „Možno sa naše cesty ešte pretnú,“ prehodil. „Ale teraz už nemám nič, čo by som povedal dievčaťu, ktoré si myslí, že táto vojna je len hra pre kráľov a kráľovné.“

Zástupca veliteľa Červenoplášťov bez ďalšieho slova prešiel popri Ane, akoby nebola nič viac než jedna z rozbitých sôch božstiev. Ana sledovala, ako sa jeho a Yesenyin obrys čoraz viac vzdďalujú, až kým nezmizli v tieňoch.

Ana si osamotená v temnote oprela hlavu o stenu. Seyinove slová boli ako nože, čo sa jej zaborili do hĺbín srdca, ktoré teraz žiarivo krvácalo jej strachom a neistotou.

Si iba dievča, ktoré v živote poznalo len strieborné podnosy a zlaté koruny.

Tak dlho sa sústredila na to, aby znovu získala svoj titul a právo vládnuť, že sa nezamyslela, ako bude vládnuť. Myslela si, že spravodlivosť, odhodlanie a rovnosť budú stačiť – ale Seyin vzal všetky zásady, ktoré jej boli také drahé, a rozbil ich na kúsky.

Nemala armádu. Nemala moc. Nemala spojencov. Jej plán – jej *jediný* plán – sa v priebehu hodiny úplne rozpadol. Spomeďzi všetkých zlyhaní, ktoré predvídala, toto nečakala.

Prinútila sa dýchať pokojnejšie a vyčistiť si myseľ. Ak dnešné stretnutie niečo prinieslo, tak to, že ju Seyin nasmeroval k jej ďalšiemu kroku.

Potrebovala pochopiť nepriateľa dosť na to, aby mala plán, keď sa znova stretne s Yurim. Nielen to – sama potrebovala zistiť, v čom je iná a prečo bude pre ríšu tá dobrá voľba, správna voľba.

Začínalo sa to práve teraz, pri Cisárskej inkvizícii.

Malo to len jeden problém.

Ramson, pomyslela si Ana a na okamih si predstavila, ako sa opiera o rozbitý stĺp, ruky má prekrížené, hľadá na ňu s tým svojím úškrnom. Dohodli sa, že sa po svojich stretnutiach zídu v krčme zvanéj Zlomený šíp, ale tá bola opačným smerom ako námestie, kam potrebovala ísť.

Ana váhavo vrhla pohľad na chodbu, v ktorej zmizol Seyin. Všetky jej ostatné myšlienky sa v tej chvíli rozplynuli. *Ramson* Prešibanec nebol – nemohol byť – jej prioritou. Mala zodpovednosť za svoju ríšu a svojich ľudí.

Oni by mali byť to jediné, na čom záleží.

Ramson mohol počkať.

Ana sa otočila a rozbehla sa za Seyinom, jej kroky sa v prázdnej sieni ozývali. Sčernené steny, prázdne držiaky na fakle, schody a kúsky skla pod jej nohami – všetko sa to zlialo dohromady, keď sa jej na dohľad zjavil východ z Ohrádky a cieľ jasnejší a istejší ako temnota okolo nej: Cisárska inkvizícia.

3

Ulice boli stále prázdne, v temnote medzi uličkami sa vznášalo ticho. No smerom k stredu Novo Mynsku, priamo nad miestom, kde by malo byť námestie, dusili nočné nebo kúdoly dymu, ktoré ho sfarbovali na krvavooranžovo.

Ana upriamila pozornosť na ne a ponorila sa do rytmického búšenia svojich číziem o sneh.

Niekoľko ďalších zákrut a uličiek a jej spriaznenosť narazila na zhluk krvi na ďalšej ulici.

Spomalila a zastala za dačou. S nádychom vyzrela spoza rohu.

Na jej prekvapenie pred ňou uprostred ulice stála skupina Bieloplášťov. Ich typické plášte sa bielo trepotali v svetle, ktoré sa lialo z pouličnej lampy, a hrušky ich mečov za pásmi sa zlatisto ligotali.

Boli tam štyria. Ich brnenia sa leskli zradným sivým odtieňom čiernokameňa, prirodzeného spomaľovača spriaznenosti, ktorým boli napustené.

Ale na jednom z nich bolo niečo iné. Stál vpredu, z jeho postoja, náklonu brady a držania pliec sálala autoritatívnosť. Ana sa zamračila, spriaznenosťou vnímala jasnú žiaru jeho krvi. A potom to pochopila.

Nikdy sa nedokázala plne zmocniť krvi členov Cisárskych hliadok, pretože mali v brneniach čiernokameň. Na uniforme prvého z nich po ňom nebolo ani stopy. Keď sa prizrela lepšie, videla, že jeho brnenie je iné – chýbal mu zradný sivý ligot čiernokameňa a pancier na hrudi mal zdobený novým symbolom: kruhom božstiev rozdeleným na štvrtiny symbolizujúcim štyri božstvá, ktorý mal v strede korunu.

Morganyiným novým symbolom.

Bieloplášť počas toho, ako ich sledovala, naklonil hlavu k dači a zdvihol ruky.

Ozvalo sa *prásk* a drevené dvere pred nimi vytrhlo z pántov. Bieloplášť znova šibol prstami a dvere sa im pred očami rozpadli na piliny.

Spriaznený. Ane pri tom pochopení zovrelo žalúdok. Čítala, že Morganya najíma do svojej armády spriaznených, špecificky do Inkvizície. Mali viesť misie po celej ríši, odstraňovať obvinených zo zločinov proti spriazneným a vykoreňovať odpor voči novej cisárovnej. Inkvizítori, tak sa im hovorilo.

Spriaznení nemali v minulosti dovolené vstúpiť do Cisárskej armády – až na yaegerov, ktorí boli schopní ovládať spriaznenosti iných. Cisárske hliadky mali za úlohu hliadkovať po krajine a zabraňovať nepokojom medzi spriaznenými a nespriaznenými.

Morganya v priebehu niekoľkých týždňov zdanlivo bez väčšieho odporu Cisárskej rady zásadne zmenila jeden z kľúčových zákonov Cyrilskej ríše.

Kopa pilín pred dačou stúpala, stáčala sa do nitiek, ktoré sa skrúcali do lán. Vlnili sa vo vzduchu ako hady. Inkvizítor prudko zagestikuloval a laná vystrelili do dače.

Zvnútra sa ozvali výkriky a niekoľko úderov. A potom von vytiahli muža so zápästiami spútanými lanami z pilín.

Inkvizítor zatočil rukou a muža zdvihlo na kolená. Žobronil: „Prosím, mesyrovia, som len obuvník – neurobil som nič zlé...“

„Ukáž mi svoje identifikačné doklady,“ prikázal inkvizítor.

Ane sa zdvihol žalúdok. Zrazu už nebola v Novo Mynsku. Bola v inom meste, na inom námestí a obkľučovala ju jednotka Bieloplášťov, ktorých plášte sa v zapadajúcom slnku karmínovo leskli. *Tvoje zamestnanecké a identifikačné doklady.*

„Môžem... môžem po ne zísť, ak mi to dovolíte,“ prosil obuvník. „Sú vnútri, len ich práve nemám pri sebe...“

„Podľa cisárskeho dekrétu jej veličenstva sa musí každý, kto je prichytený bez identifikačných dokladov, podrobiť ďalšiemu vyšetrovaniu.“ Inkvizítor sa odmlčal a Ana ešte aj z diaľky videla, ako sa mu pery roztiahli v bielom kosáku úsmevu. „Navyše... Donieslo sa k nám, že skrývaš odporcov režimu.“ Mávol na ďalších Bieloplášťov za sebou. „Prehľadajte daču.“

Toto bol skutočný cieľ ich návštevy. Ana zhrozene sledovala, ako traja zvyšní Bieloplášti vtrhli do dače. Ozvali sa tlmené výkriky a o chvíľu sa von vynorila skupina ľudí, ktorým na chrbát mierili meče Bieloplášťov.

Inkvizítor sa usmial ešte širšie. „Skrývame utečencov, čo?“

Niektó v skupine ľudí však Anu zaujal: malé dievčatko, siahajúce sotva po pás svojmu väznoteľovi. V Bieloplášťovom zovretí sa triaslo.

„Prosím, mesyr,“ žobronil obuvník. „Došlo k nedorozumeniu. Nikto z nás nikdy neobchodoval so spriaznenými – len sme sa báli...“

„Uvedomujete si, že vzpieranie sa Cisárskej inkvizícii je protizákonné?“ Inkvizítor mal hlas muža s mocou.

„Prosím, mesyr...“

„Keďže nemáte doklady a nie ste spriaznení, nemáme dostatočný dôkaz o tom, že by sa *ktokol'vek* z vás nezúčastňoval na predávaní a utláčaní spriaznených,“ pokračoval inkvizítor hlasnejšie. „Týmto vás zadržujeme za porušenie cisárskeho dekrétu jej veličenstva o rovnosti spriaznených.“

Ana zatla päste. Toto nebolo presadzovanie rovnosti. Toto bolo využívanie zákonov a zneužívanie moci. Morganya prostredníctvom svojich jednotiek potláčala neposlušnosť novými, despotickými zákonmi. Upevňovala svoju moc, udupávala akýkoľvek možný odpor, ešte než vôbec vznikol.

Ana tam nemohla len tak stáť a prizerat' sa.

„Ocko,“ zaľňukalo dievčatko, keď Bieloplášť začal obuvníka ťahať preč. Tackavo vykročilo za ním. „Ocko...“

Jeden z Bieloplášťov sa otočil a udel ho cez tvár.

Facka sa rozozvučala po uliciach. Dievčatko padlo na zem, ústa mu zaliala krv. Ane zastrela zrak červeň. Opäť bola na prašnom námestí v Kyrove, sledovala, ako Bieloplášť namieril šíp na May. Vtedy to nedokázala zastaviť.

Nepremýšľala, vyšla spoza rohu a rozhodne kráčala k skupine, k malému dievčatku, ktoré kľáčalo v snehu pri Bieloplášťových nohách.

Bieloplášť zdvihol zrak, upriamil pohľad na ňu. Vtedy to zacítila, náznak chladného a neochvejného dotyku, ktorý prešiel po jej spriaznenosti.

Yaeger.

S jedným sa už stretla: so spriazneným s mocou ovládať iné spriaznenosti. Vtedy uhasil jej spriaznenosť ľahko ako sviečku.

Odniesla si z toho ponaučenie.

Ana zaútočila svojou spriaznenosťou cez jeho moc, ešte než ju stihol poriadne zovrieť. Bez čiernokameňa v brnení, ktorý by

ho chránil, sa poľahky zmocnila jeho krvi, zdvihla celé jeho telo do vzduchu a z celej sily ho šmarila vpred.

Jeho telo vrazilo do tehlovej steny dače.

Zvyšok členov Cisárskej hliadky ostal zarazene stáť. Chvíľu hľadeli na stenu, po ktorej sa zosunul yaeager, na kaluž krvi pod ním, od ktorej sa odrážalo svetlo pouličných lúčov.

A potom obrátili pozornosť k Ane.

Inkvizítor si pritiahol laná z pilín, nechal obuvníka stáť na snehu a zaútočil švištiacimi lanami...

Ktoré bezvládne padli do snehu.

Inkvizítor prehnutý v páse padol na kolená. Po brade sa mu valila krv z nosa a úst. Ana zatla zuby a po ďalšom prudkom švihnutí zápästím sa muž zrútil na zem.

Obrátila svoju spriaznenosť k dvom zvyšným Bieloplášťom a sústredila sa na miesta, kde ich telá nechránilo čiernokameňové brnenie. Šibnutím jej vôle padli na zem, kde sa pod nimi začala šíriť kaluž teplej a lepkavej krvi.

Svet znehybnel.

Zaplavilo ju vyčerpanie.

Ulica sa jej pred očami zaostrovala a rozmazávala, čupla si a pevne zažmúrila oči.

Niečo ju potiahlo za plášť.

Potláčajúc nutkanie na vracanie otvorila oči.

Na okamih pred sebou rozmazane videla niečo nemožné. Vychudnuté dievčatko s očami teplej modrej farby mora.

Zjavila sa pred ňou tvár – vodnaté zelené oči a strapaté zlaté kadere. Bolo to to dievčatko, obuvníkova dcéra. Ich pohľady sa stretli. Ana zbadala v jej tvári šok a uvedomila si, prineskoro, že pri používaní spriaznenosti sa jej oči sfarbia neprírodným karmínovým odtieňom.

Ana sa odtiahla, inštinktívne prudko sklonila hlavu a zamátrala po kapucni, aby si schovala tvár. Až príliš dobre si uvedomovala, že jej z kože na rukách v rukaviciach vystupujú žily – znamenie, že použila svoju spriaznenosť.

Ale z tmy sa ozval šepot: „Ďakujem.“

Ana pomaly zdvihla hlavu. Na okamih, na úder srdca, hľadeli jedna na druhú, dievčatko neisto, no predsa neochvejne.

„Doroty!“ Obuvník sa zdvihol na nohy. Skupina civilistov sa prizerala, tváre mali pri pohľade na výjav okolo seba strhané.

Dievčatko ju pustilo a prebehlo k nim. Keď ho obuvník vzal do náručia, vrhol na Anu ďalší vydesený pohľad. Pár okamihov si jeden druhého z opačných koncov ulice prezerali.

A potom, na Anino veľké prekvapenie, otec váhavo zdvihol ruku a sklonil hlavu. Rýchlo sa otočil a s rukou okolo svojho dieťaťa vykročil preč. Ostatní v skupine nasledovali jeho príklad, a keď jeden po druhom mizli do noci, niekoľko z nich na Anu kývlo hlavou.

Ana ostala kľačať v snehu. Ruky a prsty, na ktorých jej pod kožou napuchli žily, ju boleli. Spriaznenosťou stále vnímala teplo krvi štyroch životov, ktoré jej rukou vyhasli, tiel, ktoré chladli naokolo.

Pred mesiacom by sa možno zhrozila nad tým, čo vykonala. Teraz znova začula, ako jej to dievčatko šepká *d'akujem*, videla otca, ktorý na ňu váhavo, no vďačne kývol.

Boli to jej ľudia. A namiesto toho, aby pri pohľade na ňu znechutene a zdesene cúvli, jej poďakovali, že ich zachránila.

Iskra nádeje v jej srdci vzplanula do odhodlania. Ľudia jej týmito malými prejavmi vďaka dali znamenie, že ju potrebujú. Že je úplne iná ako Morganya a že nie je takým monštrum, za aké ju Seyin mal.

Nejako sa jej podarilo vyteperiť sa na nohy. Nejako sa jej podarilo kľzavo odtrhnúť ruku od steny a zdvihnúť bradu. Pozrela na krvou zmáčané ulice pred sebou a mihotavú oranžovú žiaru, ktorá sa odrážala od oblakov pred ňou ako plamene z hlbín pekla.

Pohľad jej znova zastrela červeň. Žily sa jej na rukách znova vyduli.

Bola Anastacya Mikhailová, spriaznená s krvou a právoplatná cisárovná Cyrilie.

A bude bojovať za svojich ľudí.

4

Ramson ležal natiahnutý na lôžku v svojej izbe v Zlomenom mesačnom šípe. Cez popraskané okno na jednej stene dnu prenikalo mesačné svetlo, ale on sa radšej halil tieňmi.

Bola takmer polnoc, ubehla celá hodina po čase, na ktorom sa s Anou dohodli. Hoci vyhadzoval k stropu striebrolístok a sledoval, ako sa bledo blýska, nedokázal potlačiť mravčenie paniky.

Kde je?

Počas uplynulého mesiaca si na jej prítomnosť tak zvykol, až začal byť bez nej nervózny.

Keď spolu cestovali, krátil si čas tým, že sa s ňou handrkoval, užíval si chvíle, keď si svojimi poznámkami vyslúžil zúrivy pohľad alebo otrávené zavrčanie.

A potom tu boli noci, keď jej veľkoryso prenechal posteľ a ona ju prijala, akoby to bolo jej právo. Ramsonovi to neprekážalo. Pozeral sa na ňu z miesta na podlahe, všimol si elegantnú krivku jej krku, jemné trepotanie mihalníc, ústa prísne stisnuté, ešte aj keď snívala.

Potlačil tie myšlienky do ústrania. Strieborné hodinky na jeho hrudi odrátavali čas. Ubehlo ho priveľa.